

Jakov
Andreev

Pesmi

Jakov Andreev sodi pri svojih šestindvajsetih letih med opazno uveljavljajoče se ruske pesnike. Živi in dela v Sverdlovsku. Je avtor več pesniških zbirk, zelo pa se zanima tudi za tujo poezijo, ki jo s svojimi prevodi posreduje ruskemu bralcu. Pred dvema letoma je bil na obisku v Sloveniji in se navdušil za našo poezijo. Takoj se je lotil učenja slovenščine, ki jo zdaj že kar dobro obvlada, zanimanje zanjo pa skuša

zbuditi tudi pri svojih prijateljih, s katerimi je v zadnjem letu prevedel in na kulturnih straneh ruskih časopisov objavil celo vrsto pesmi iz sodobne slovenske lirike. Prevzel je tudi skrb za prevod slovenskih pesmi v antologiji sodobne jugoslovanske lirike, ki naj bi v kratkem izšla v Moskvi.

POT ČEZ VOLGO V večerni čas, ko nepričakovano
skoz okno vlaka na stečaj
odpre se Volga tik pred mano,
tedaj, katerikrat že zdaj,
kot da sem kriv, me zaskeli,
in skrušen mislim med potjo:
— Do nje bi stopil.
... A kot da se mudi
mi nekam. Vsak nekoč izstopi.

DECEMBER O čem s teboj molčim,
kaj tu, v tej zimi iščem,
ko zvezdnate luči
ležijo nad dvoriščem?

Molče s teboj sedim,
prek okna širi se zmrzal.
Dom, sveča, plamen, dim
v globini ogledal.

V tišini kot privid,
kot bi iz sanj stopila,
se riševa na zid,
dve senci, dva profila.

In to iz leta v leto,
o čem s teboj molčim?
Sneg pada kot zakleto,
nad svečo tenek dim.

JESENSKA
ETUDA

Nébesna suhljad
v zatonu sonca je zgorela.
Služabnik parka
z leno metlo
gnal je po alejah
zlato listje
v daljno prasketanje
ognja.
Tu,
v globini
v mrak pogrezajočega se parka
sedela
je samotna starka,
že vsa siva,
bela starka
najbrž
na najbolj otožni
klopci.

NOČ

V nemih nočeh
slavci brezglasni.
V nemih očeh
neme noči.
Ljubljena,
skrij svoje
neme oči.
Kakor skrivnost
sinjine, tišine,
kakor zaroto
nemih v polnočni goščavi,
kjer v tvoji bližini
nevidni, prosojni
smo s tabo v tej gluhi
tišini.

LJUBLJENI Ljubljena,
 mir moj iz sreče
 in bolečine,
 na nebu deževnem
 se severni zvezdi prikloni,
 s srebrikastim listom odpadi
 in z belo snežinko
 v mojih dlaneh se razstopi.

JESEN Pust je brezov gaj.
 Vse breze
 so že gole.
 Z listjem tla postlana.
 V tenkih lužicah stoji sinjina.
 Vse je zdaj svečano nemo.
 Tu, daleč od človeških marenj,
 odvisna sva od žalosti neba
 in listja, ki prekriva tla.
 Kaj moreš, ljubica, če ta zaspani,
 sončno hladni čas zdaj drami
 le šumenje ptičjih kril v sinjini,
 le škrtajoče listje pod nogami.

POSLOVILNA Odpustimo ženskam, ki nas zapustijo.
 Z besedo, ki užali, ne užališ jih.
 Na beli ladji boš odplula tja,
 kjer zrak pod nebom je prosojen, tih.
 In slovesni zvoki tam zvenijo.
 In gubé se v daljni včeraj.
 Pozdravljene ločitve in slovesa
 v zlati zarji pustega večera.

KAR TAKO Jaz kar tako
 pod škrlatnim nebom zdravim,
 na stežaj odprt
 pred srečnimi vetrovi.
 Jaz kar tako
 lovim svetlobo zarje
 z naivnimi,
 pomladnimi rokami.

V obraz pa —
kar tako —
zeleni veter ...

Zdi se mi,
da zame ni pregraj.

To pa —
kar tako —
na tem svetu

ni mi dano
čisto kar tako.

Prevedel C. Zlobec